

Zajokal je z veliko žalostjo in jokal, da si je skoro izjokal oči.

Tisto pomlad, ob tihih jasnih večerih je on prepeval na bregu le tožne glasove, ki so šli kot težka misel čez polje...

* * *

In po tej oveneli vijolici, po tem mladem cvetu je tudi meni jako žal. — — —

IVO TROŠT:

Jutranja in večerna zarja.

Pravljičica.

Ljudje so že v začetku stvarstva občudovali krasno večerno zarjo, spremljevalko zahajajočega solnca. Nihče se je ni mogel nagledati; prej mu je izginila izpred oči, premenjena v temni mrak.

Strmeli so za njo in čakali, da se zopet prikaže in jih očara s svojo krasoto — čakali vso noč. Proti jutru se jim je pa prismehljala kot mlada oznanjevalka nove sreče za hrbtom. Obrnili so se in občudovali jutranjo zarjo, poslanko božjega solnca.

Tudi te se ni mogel nihče nagledati, ker je prej obledela, premenjena v beli dan.

Zato sta bila pa tudi merilca časa, dan in noč, nemalo ponosna na svoji čarobni spremljevalki. Začela sta si torej lastiti vsak eno: dan je zase zahteval večerno, noč jutranjo zarjo kot slovesen konec svoje vlade in svoje slave. Toda kmalu sta izprevidela, da je slovesen konec zares prava imenitnost, ali brez slovesnega začetka je vsa slava in veličast kakor brez glave. Začela sta si lastiti še vsak polovico: dan jutranje, noč večerne zarje. S tem bi bil pa vsakdo oškodovan za polovico prejšnje lastnine in bi nobeden ne imel svoje posesti v celoti.

Pritožila sta se Stvarniku, ki naj bi jima razsodil spor. Ta jima pa določi: »Imejta vsak svoje!«

Odtlej drži dan trdovratno konec jutranje zarje in jo vodi za seboj, da bi jo vzel noči, a noč enako trdovratno tira za seboj konec večerne zarje, da bi jo odtegnila dnevu. Ker se pa zarja ne da razdeliti, se podita vsak s svojim koncem okolo zemlje, oba nezadovoljna z božjo razsodbo. Solnce se jima smeje s sinjega nebesnega oboka ter ju tolaži: »Mlada sta

še, oba mlada. Kadar bosta stara, se že izpametujeta, da je rešitev vajinega prepira drugače nemogoča, kakor vama je razsodil vsevladni Stvarnik.«

Ljudje pa še danes občudujejo jutranjo in večerno zarjo. V vseh močih primerih slave njeno krasoto, a nobeden ne ve, zakaj se je ne more nagledati, zakaj tako hitro zbeži radovednemu očesu, ki bi rado prodrlo v globočino, v sam začetek te tajnosti.

Jesen.

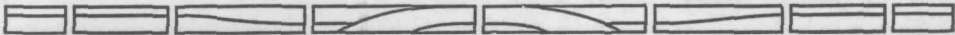
*Srp je romal in preromal
v polju žitne njive vse,
in je travnike zelene
pokosila kosa vse.*

*Vse je tiho in samotno —
gora travnik in polje,
in brez solnca, brez veselja
žalost k nam v deželo gre.*

*Vse ženjica je požela
in izpela pesmi vse,
kosec žvižgal je na loki
in izžvižgal pesmi vse.*

*Z vejice tam zadnja ptička
iz strahu pred njo zleti,
z veje zadnji list rumeni
tožen k zemlji odleti.*

Jan Reginov.

Poslednja pesem.

*Že pastir vesel
pesem je izpel
v tihi gori;
zasušтели
in izpeli
so jo bori...*

*In potoček tih
svoj poslednji vzdih
je izpel;
tam na veji
oveneli
kos je peti jel:*

*„Pa kako bi jaz
pesmi pel za kratek čas
v dobi tug,
ko krilatci
moji bratci
so odnesli jih na jug...“*

Davorinov.

